

תת"ע 341/12/14 - מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה נגד מר ניסן גור

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 341-12-14 מדינת ישראל נ' גור
תיק חיצוני: 14110869535

בפני כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מאשימה מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות תעבורה חיפה
נגד מר ניסן גור
נאשם

החלטה הבקשה וטענות הצדדים

1. לפני עתירת הנאשם לתשלום הוצאות הגנתו לאחר שזוכה מהעבירה המיוחסת לו - אי ציות לתמרור 818 - דו"ח מסוג ברירת משפט על סך של 250 ₪.
2. לטענת הנאשם נגרמו לו הוצאות משמעותיות לרבות הגעתו לשלושה דיונים, בזבוז זמנו לאחר שנאלץ לפנות מספר פעמים לגורמים השונים לצורך הכנת הגנתו. בנוסף הדגיש כי ההליך כולו היה מתייגר אילו המאשימה היתה בוחנת את המקרה כנדרש כבר בתחילתו של ההליך. אשר לגובה ההוצאות, המבקש לא היה מיוצג באמצעות עו"ד ולא נקב בגובה הוצאות הגנתו.
3. המאשימה התנגדה לבקשה מהטעם שביטול הדו"ח נבע מטעות סופר של השוטרת אשר רשמה מספר שגוי של התמרור, טעות שניתן היה לתקן בנקל בתחילת המשפט. עוד טענה כי בפועל הנאשם ביצע עבירה של חניה במקום בו קיים סימון של אדום לבן האוסר זאת ולא נקבע כי הנאשם לא ביצע את העבירה. הדגישה כי המקרה הנדון אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה.

דין והכרעה

4. בתאריך 19.11.15 לאחר שמיעת פרשת התביעה וחלק מפרשת ההגנה, עתרה המאשימה לביטול כתב האישום לאחר שהתברר כי בדו"ח המקורי שנרשם על ידי השוטרת במקום האירוע, צוין בטעות כי מדובר בתמרוך 815 (שעניינו אי" תנועה המסומנים על הכביש), מספר תמרוך אשר אינו תואם את עובדות כתב האישום שעניין חנייה בניגוד לסימון "אדום לבן".

לאור עתירת המאשימה, הוריתי על ביטולו של כתב האישום, ביטול שדינו בהיעדר הסכמת הנאשם "זיכוי" בהתאם להוראת סעיף 94 (א) לחסד"פ.

5. סעיף 80 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 בסכום שייראה לבי המשפט; במשפט שמתנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור" (ההדגשות שלי ג.ק).

קיימות למעשה שתי עילות המקימות זכאות לתשלום הוצאות הגנה: האחת "היעדר יסוד לאשמה" והשנייה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

6. בדו"ח המקורי אכן נפלה טעות ברישום מספר התמרוך 815 במקום 818, טעות שנתגלתה רק לאחר סיום פרשת התביעה ובהתאם עתרה התביעה לביטולו של כתב האישום. עם זאת, לא מדובר במקרה בו לא היה כל יסוד לאשמה במועד הגשת כתב האישום, מהטעם שאין חולק כי הנאשם אכן העמיד את רכבו במקום בו קיים סימון אדום לבן האוסר הזאת. הנאשם אמנם טען כי הסימון אינו חוקי מאחר ולא אושר כנדרש, אך כתב האישום בוטל טרם מתן הכרעת דין וגם אם מדובר ב"זיכוי", לא נקבע כי הנאשם לא ביצע כל עבירה ושאלת חוקיות התמרוך לא הוכרעה.

7. בנוסף, אני סבור כי לא מתקיימות במקרה זה נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות. בהקשר זה ייאמר, כי המאשימה היתה יכולה להמשיך בניהול ההליך מהטעם שכתב האישום המודפס שנפתח בבית המשפט ונשלח לנאשם מציין כי מדובר בתמרוך 818 התואם את עובדות כתב האישום, אך המאשימה בחרה שלא להמשיך בהליך נוכח הרישום המוטעה בדו"ח המקורי והשלימה עם זיכוי של הנאשם מבלי שזה נאלץ להמשיך בהגנתו. מדובר לטעמי בהתנהלות ראויה של המאשימה.

8. ראה גם ע.פ 1382/00 עמית בן ארויה נגד מדינת ישראל (בית המשפט העליון) שם התייחס בית המשפט הנכבד לסוגיית פסיקת הוצאות בעבירות תעבורה ובפרט עבירות תעבורה מסוג ברירת משפט בגין הנאשם בחר להישפט:

"הדברים האמורים נכונים במיוחד בנוגע לעבירות תעבורה מסוג של ברירת משפט. מדובר בעבירות קלות שעונשן קנס, והן אינן נושאות עמן סטיגמה פלילית. בהתחשב בכך, ונוכח השאיפה להקל את המאבק בעבירות התנועה הכוללות פוטנציאל לפגיעה בגוף וברכוש, קבע המחוקק סדרי דין מיוחדים של ברירת משפט, שתכליתם לעודד תשלום קנס ללא התדיינות, לפיכך תשלום הקנס נחשב להודאה באשמה, להרשעה ולנשיאה בעונש. לעומת זאת אם בחר המקבל הודעת תשלום קנס להישפט, הנטל על התביעה לשכנע כי ביצע את העבירה...זכותו של אדם לבחור במשפט ולהילחם על חפותו גם בעבירת תעבורה, ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי לזיכוי אל מול סיכון שיהיה עליו לשאת בהוצאות משפט: אם יזכה תוך קביעה שלא עבר עבירה, כגון אם יתברר כי המעשה לא היווה עבירה, או שהנאשם לא היה מי שביצע את העבירה, והוא הועמד לדין ברשלנות או בשל טעות טכנית או בירוקרטית, כי אז ניתן להניח שככלל, ובכפוף לנסיבותיו של כל מקרה, יזכה הוא בשיפוי בגין הוצאות הגנתו. לעומת זאת במקרים שבהם זוכה הנאשם זיכוי "טכני" מחמת היעדר הוכחה, כגון כאשר לא הצליחה התביעה להביא עד מרכזי, או כאשר לא נמצאה הראיה הטובה ביותר להוכחה בלא קביעה פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את העבירה, הרי ככלל ובהיעדר נסיבות חריגות, כגון התרשלות של ממש מצד התביעה, לא ישופה הנאשם בגין הוצאותיו. זוהי בעינינו נוסחת האיזון הראויה בין זכותו של אדם להגנה במשפט לבין האינטרס" (פסקה אחרונה לסעיף 4 של פסק הדין).

הדברים יפים גם במקרה הנדון אשר אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים פסיקת הוצאות הגנה בעבירות תעבורה מסוג ברירת משפט.

9. לאור כל האמור לעיל, אני סבור כי אין מקום לפסוק לנאשם את הוצאות הגנתו.

10. להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ו, 09 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.